

som jeg tror det fremgaar af Motiverne, at det, man har for Die, er omvandrende Personer og fremmede Personer, med andre Ord, at de to Tillægsord „udenlandske“ og „omvandrende“ høre til alle de Personer, hvorom der er Tale. Ligeledes er det en Forudsætning, at de Lædere, der skulle udføres af Landet, ere fremmede, men ikke faadanne, som kunne siges at være hjemmehørende her i Landet. Hvis man imidlertid skulde ønske at tydeliggjøre dette ved en Omredaktion, saa er det naturligvis af den Slags Ting, som man let kommer ud over. Det ærede Medlem havde den Grøndring at gjøre ved § 4, at han i Lovforslaget favnede en væsentlig Bestemmelse i den nuggældende Lovgivning, nemlig Forpligtelsen for fremmede Arbejdsgjere til at melde sig for Politiet, hver Gang de passere en Kjøbstad. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem vil erkjende, at, medens en saadan Bestemmelse kunde være ganske naturlig i 1828, hvor man havde at gjøre med Haandværkssvende, som rejste til Jods, og som altsaa i Reglen gjorde et længere Ophold i hver Kjøbstad, saa gaar det ikke an nu at foreskrive som ubetinget Forpligtelse for fremmede Arbejdsgjere, at de skulle melde sig for Politivirigheden i hver Kjøbstad, de komme igennem, idet det jo meget ofte vil være Tilfældet, at de passere faadanne Kjøbstæder ad Jernbanen uden at gjøre nogenformhelt Standsning. — Naar det ærede Medlem fremdeles ved § 4 gjorde den Grøndring, at det maatte var temmelig lidt, der foredrede, at Vedkommende skulde have de fornødne Penge til Bestribelsen af det tarvelige Ophold i otte Dage, idet Vedkommende snart lærte, hvilken Sum der vilde være nødvendig hertil, og altsaa vilde have den paa rede Haand uden dog virkelig at have til Hensigt at søge Arbejde, og saaledes kunde falde Landet til Byrde, saa vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der dog udføres noget Mere, nemlig at Vedkommende skal være i Besiddelse af Midler til at komme ud af Landet. Jeg skal fremdeles henholde mig til den Anskuelse, som vi hørte fra det ærede 7de Medlem for 2den Kreds, nemlig at der i § 4 er givet en efter hans Mening alt for vidt gaende Myndighed for Politiet til at anvende et Skjøn i de enkelte Tilfælde, saa at jeg virkelig ikke tror, at der, dersom man tør gaa ud fra, at Politimestrene ville have baade god Villie og Evne til at benytte § 4 paa rette Maade, da er nogen Grund til at frygte for, at der i denne Paragraf ikke er givet Nok i Retning af Kontrol. — Men den Sovedrivning mod Lovforslaget, som kom frem fra den ærede første Læder, er den, som jeg naturligvis forudsaa vilde fremkomme, nemlig, at man ved Lovforslaget for stærkt slapper Kontrollen med de indenlandske omstreifende Rejsende. Det har naturligvis ikke kunnet overraske mig, at denne Indsigelse er kommen frem, idet Betænk- ligheder af den Art, som det ærede Medlem hen-

viste til, ere fremkomne fra et forholdsvis temmelig betydeligt, i alt Fald ikke ubetydeligt Antal af Politivirigheder her i Landet, ligesom det ogsaa er Noget, der falder af sig selv, at inden de kom frem fra Politivirighedernes Side, er det ikke undgaaet Justitsministeriets Opmærksomhed, at det egentlig er den vanskeligste Side af Sagen. Særlig vidste jeg jo, at det ærede Medlem for sit personlige Vedkommende havde Tvivl i denne Retning. Lige over for disse Betænklinger maatte det jo imidlertid forekomme mig at være noget beroligende for Tingets ærede Medlemmer, at Flertallet, og det endda ikke noget lille Flertal — det er omtrent to a tre Gange saa stort som Mindretallet — har ment, at man ikke kunde gaa videre end til, hvad der er bragt i Forslag i det foreliggende Lovarbejde; men hvad jeg tillægger nok saa megen Betydning som det, at Flertallet af Politivirighederne har ment, at man havde Tilstrækkeligt i de foreslaaede Bestemmelser, er den Omstændighed, at det Mindretal, som havde Betænklighed ved, at man opgav noget af den Kontrol, som de nu gjældende Lovbestemmelser hjemle, egentlig ikke ret har været i Stand til bestemt at paapege, hvad det er, man skulde fastholde, hvilke Kontrolforanstaltninger det gik an at fordrø, naar denne Sag overhovedet skulde gjøres til Gjenstand for Bearbejdelse. Naar den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds har udtalt, at man vilde berøve Politiet en af de mest uundværlige Støtter ved at have den Kontrolforanstaltning, der hjemles ved Forordningen 10 December 1828 § 14, saa vilde det ganske vist være faare beklageligt, om det skulde være Tilfældet. Jeg haaber imidlertid, og er gaaet ud fra, at det ikke vil blive Tilfældet. Det ærede Medlem indrømmede, at det ikke vilde være rigtigt at give forskjellige Negler for de forskjellige Samfundsklasser, men, yttrede han, det Væsentlige er heller ikke at have Pastvang, det Væsentlige er ikke at opretholde Forpligtelsen til en Legitimation af en vis Art eller overhovedet til Legitimation, men det Væsentlige er, at Politiet sættes i Stand til at værgø Samfundet mod Ulemper fra omstreifende Personer. Ja, heri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem; men Spørgsmaalet er jo, hvad der altsaa kan gjøres for at sætte Politiet i Stand til at opfylde denne Del af sin Opgave uden at gribe for stærkt ind i den Frihed, som maa bevares for de enkelte Personer, og uden navnlig at udsætte sig for, at der i det virkelige Liv gjøres en Forskjel mellem de forskjellige Samfundsklasser, hvilket i og for sig kunde være en betænkelig Ting; men som navnlig kunde være en betænkelig Ting for selve Politiet. Ja, det ærede Medlem fremsaatte bestemt, end det er ifet maaste i nogen af de Erklæringer, der ere fremkomne fra Mindretallet af Politivirighederne, sine Tanker i den Retning. Han yttrede nemlig, at det, det kom an paa, var at bevare for Politiet Retten til at tage